

Treffit Akun kanssa

Tutustuin Akustikusneurinoomaan kaksitoista vuotta sitten. Erään kerran lounaalla ihmettelin tunnetta, että ruoka valuu suupielestä. Tiesin, ettei se ole hyvä oire ja heti samana päivänä varasin ajan neurologin vastaanotolle. Hän vahvisti oikean posken tuntohäiriön ja muutakin pientä häiriötä. Kävin aivojen magneettikuvauksessa ja reilun viikon kuluttua näin oman akustikusneurinoomani kuvassa. Näin ja pelästyin, vaikka lääkäri kiirehti sanomaan, että se on hyvänlaatuinen.

Kasvain oli runsas kolmesenttinen. Oireita pohtiessa muistin, että olihan minulla ollut vuosi sitten viikon tai kahden kestävä huimausjakso, jolloin hain tukea seinistä. Silloin selittelin vaivaa rankalla työrupeamalla ja niskakivuilla. Oikea korva oli tinnittänyt jo vuosia, enemmän siitä asti, kun se pari kertaa meni täysin lukkoon. Lukot aukenivat, mutta tinnitus jäi. Silloin en ollut osannut hakeutua tutkimuksiin.

Odotin leikkausta pari kuukautta ja pelkäsin. Pelkoa eivät vähentäneet ne kertomukset jälkioireista tai leikkauskomplikaatioista, joita minulle kerrottiin. Kun asiantuntija lopulta vakuutti, että olen hyvissä käsissä TYKS:n neurokirurgin ja leikkaustiimin hoidossa, pelko hellitti. Leikkaus onnistui hyvin.

Sairaalasta saareen

Sairaalavaihetta kesti kuusi viikkoa. Alussa tasapaino oli heikko, huimasi ja heikotti. Viikon päivät käytin rollaattoria kävelyn apuna. Nielemisen ongelman huomasin vasta tositilanteessa, kun kanaviillockki juuttui nieluun. Kukaan ei ollut osannut varoittaa. Pysyin sitten jatkossa ruuan soseutettuna ja se mahdollisti ruokailun. Maailma näkyi kahtena tai kuutena. Perheelle aiheutin hämminkiä tekstiviesteillä, joista ei kuulemma voinut arvata asiaa. Käsilakkaan ei muistuttanut entistä.

Pikku hiljaa toipuminen edistyi ja kuukauden kuluttua olin lähdössä kotiin. Kotiutusaamuna hoitaja huomasi, että nenästäni tippuu nestettä, likvoria: aivopaineet olivat koholla ja minut palautettiin pyjamaan. Paineita hellitettiin tiputtamalla aivonestettä selkäytimestä sekä kortisonilla. Kotiutus lykkääntyi pari viikkoa.

Päsin juhannuksen alla kotiin. Toipuminen kesti pari-kolme kuukautta. Väsymys katkaisi välillä puuhailuja kuin leikaten. Puolen tunnin pölyjen pyyhkimisen jälkeen nukuin tunnin ja heräsin pölyrätti kädessä. Mökille saareen piti päästä, vaikka ensimmäiset venematkat olivat karmea yökkimistä. Saaren kivillä kävellessä tasapainoni korjaantui kesän aikana ja loppukesästä voi jo kävellessä katsella muutakin kuin omia jalkoja. Tiesin, että liikkumalla kuntoutuminen etenee ja että juuri niitä hankalimpia asioita on tehtävä.

Tanssien työhön

Syksyllä palasin fysioterapeutin töihin ja valmistauduin 50-vuotispäiviini. Akustikusneurinooman tai leikkauksen vuoksi minun ei ole tarvinnut mitään jättää tekemättä. No jaa, ehkä vaelluksilla olen pidättäytynyt menemästä rotkojen reunalle. Työssäni olen avoimesti kertonut, että toinen korvani on täysin kuuro. Työkaverit ovat kiitettävästi jo tottuneet toiskorvaisuuteeni.

Akustikusneurinoomani yritti kasvaa uudestaan, mutta se pysäytettiin sädetämällä. Siitäkin on aikaa jo kohta kahdeksan vuotta. Vaikka minulla ei ole näkyvää kasvohalvausta, jäätyy silmä suojaamattomana pakkasella ja posken tunto on erilainen niin sisä-kuin ulkopuoleltakin. Toispuoleinen nieluhalvaus on ehkä eniten vaatinut malttia ja opettelua. Mutta pieniä ovat nuo murheet. Elämä jatkuu vahvana ja maukkaana!

Nimim: 'Tapaamisesta toipunut'